

Radnik je danas, svejedno je li zaposlen u državnim i javnim službama i poduzećima ili u privatnom sektoru, sve obespravljeniji pa svojim izlaskom na prosvjede treba osobno izraziti nezadovoljstvo takvim stanjem.

Krizu u kojoj su se našli svijet i Hrvatska nisu izazvali radnici. Izazvali su je grabežljivi, lakomi, neprekidno novca gladni poslodavci i njima sklone političke elite na vlasti. Dobit su individualizirali, a gubitke kolektiviziraju. Dobit njima, a gubitke i promašaje bi dijelili.

Sada nas pozivaju na dijalog i socijalno partnerstvo u dijeljenju krivnje za krizu u kojoj najveći račun plaćaju radnici, umirovljenici, nezaposleni, studenti, seljaci, a ne oni koji su tu krizu izazvali, koji su nas godinama uvodili u to stanje. Odgovor vlasti na krizu bio je smanjenje plaća u državnim i javnim službama i poduzećima, zamrzavanje mirovina, uvođenje kriznog poreza, povećanje PDV-a, ukidanje besplatnih udžbenika, neisplaćivanje poticaja seljacima, a sada se nastavlja i sa najavama otpuštanja u državnim i javnim službama i poduzećima, izdvajanjem dijela poslova, najavama neisplata božićnica, regresa i darova za djecu (ugovorenih važećim kolektivnim ugovorima)...

U privatnom sektoru kriza se poput giljotine srušila na vratove zaposlenih. Plaće kasne, plaće i materijalna prava su zamrzavani, smanjivani, više desetaka tisuća radnika radi, a plaće ni ne primaju, uštede se ostvaruju neprekidno novim otpuštanjima. Od kolovoza 2008. godine do danas broj nezaposlenih porastao je za više od stotinu tisuća. A kraj se još ne vidi. I uz sve to zovu nas na nastavak odricanja. Pa čega se još uopće možemo odreći? Što nam je preostalo? U svijetu se sve više prosvjeduje. Mi u Hrvatskoj imamo puno više razloga za nezadovoljstvo i prosvjede od mnogih drugih.

Na žalost, tu više nije pitanje pronalaženja razloga za prosvjed nego toga što se ne možemo prisjetiti ni jednog razloga zbog kojega ne bismo prosvjedovali. Nevažno je koliko nam se dopadaju ili ne čelnici sindikalnih središnjica i sindikata, slažemo li se ili ne sa njihovim izjavama, porukama, je li im zajedništvo čvrsto ili narušeno. Prosvjeduujemo zbog sebe i svojeg nezadovoljstva. Stoga prosvjeduujemo osobno, sa članovima svojih obitelji, susjedima, prijateljima, kolegicama i kolegama s posla, neovisno gdje radimo, jesmo li zaposleni u državnim i javnim službama i poduzećima ili kod privatnika.

Prvi svibnja naš je dan. Ove godine, ove subote ne smijemo biti negdje drugdje, već najprije na prosvjedu. Ako sindikalni čelnici mjesecima dobivaju poruke kako trebaju organizirati prosvjede, onda radništvo svojim dolaskom na prosvjede to mora osobno i potvrditi.

Središnji je prosvjed u Zagrebu, na Trgu bana Josipa Jelačića. Okupljanje počinje od 9 sati ujutro, a prosvjed točno u 10 sati.

Prosvjedi će biti u isto vrijeme na tradicionalnim mjestima okupljanja i u Osijeku, Splitu, Rijeci i Puli.

Ovoga 1. svibnja to je vrijeme kad, ako želimo biti vjerodostojni u izrazima svojeg nezadovoljstva, jednostavno nemamo pravo, ne možemo, ne smijemo biti nigdje drugdje nego na prosvjedu. U naše ime prosvjeduujemo jedino mi sami, osobno, solidarno s drugima.

Časno je biti na prosvjedu ovoga 1. svibnja.

Sretan Vam 1. svibnja, međunarodni blagdan rada. Obilježimo ga prosvjedujući zajedno.

S poštovanjem

Predsjednik  
Krešimir Sever

